

A szellemi törvények (részlet)

Hozzáadta: Kurt Tepperwein
2009. December 19. Saturday 08:15
Utolsó frissítés 2010. February 09. Tuesday 12:46

Mottó: Az Emberi törvények egyre kevésbé HARMONIZÁLNAK az Isteni törvényekkel. Samael "AZ ÉLETJÁTÉK"
A LEGTÖBB EMBER HARCNAK FOGJA FEL AZ ÉLETET, HOLOTT JÁTÉKRÓL VAN SZÓ, ÁM EGY OLYAN JÁTÉKRÓL,
AMELYET A SZELLEMI TÖRVÉNYEK ISMERET NÉLKÜL NEM LEHET EREDMÉNYESEN JÁTSZANI.

Az élet egy játék, melyet egy mindent átfogó Tudat talált ki, és játszik el az én öröömre. Az idők kezdete óta létezem. Az élet örök játékában születésem csupán egy új szakasz kezdetét jelenti. Az élet arra szólít fel, hogy az egész Teremtéssel játsszam, a Teremtéssel, amelyben élek, amely meghatároz engem, s melyet én is meghatározok. Ebben a játékban az Egész elszakíthatatlan részeként ismerhetem fel magam, ugyanakkor arra is lehetőségem van, hogy önmagamot mint "Én"-t ismerjem meg, amely az Egésztől elszakítva létezik. Ez esetben mint "ego" élem meg magam, megláthatom tükörképem az Egészben, felfedezhetem Igaz Valómat mint az Egész részét. Amint visszatükrözök, amit kibontok és újra felfedezek, az az én tudatom, az én Igaz Valóm, melyet bármely tetszőleges pontra koncentrálnak, de ki is tágíthatom, mindent átfoghatok vele, engedhetem, hogy mélyre süllyedjen vagy a legnagyobb magasságokba emelkedjen: én vagyok a teremtő. Minden létező, az egész teremtett világ az Egy megnyilvánulása, amely az "életjátékhoz" anyaggá sűrűsödött. Az evolúció nem más, mint az egység újra felismerése a sokaságban. Az életjáték azt jelenti, hogy a létezés minden pillanatában megélem a keletkezést. Lelkem legmélyén tudom, hogy én vagyok az Egy, az Egész, amely mindent magában foglal, amelyből minden származik, és amelybe az idők végezetével minden visszatér. Én vagyok a kezdet és a cél, és azért játszom ezt a játékot, hogy megéljem az élet kalandját. Minden élet az Egy játéka önmagával. Önként léptem át a "születés kapuját", és léptem be ebbe a világba, hogy részt vegyek az életjátékban.

Ez a játék az én örömet szolgálja, lehetőséget nyújt ahhoz, hogy Igaz Valóm tökéletességét megéljem, hogy azzá legyek, aki vagyok, és mindig is voltam. Ez a játék alkalmat kínál arra, hogy emlékezzem. Nincs olyan erő ezen a világon, amelyet tudatomba tudnék fogadni anélkül, hogy egyidejűleg tudatomat ki ne terjeszteném ezen erő befogadására, ekképpen egyre tökéletesebbé ne válnék, míg végül ismét egészen önmagam leszek. A játék kezdetén egóként élem meg magam, amely mindennel szemben áll, ami nem az "Én". Ez az ego önálló forma, önálló akarat és önálló szükséglet alakjában nyilvánul meg. Mihelyt felszámolom látszólagos elszakadásomat az Egésztől, ismét Igaz Valóm tudatára ébredek. MI AZ ÉLET?

Az élet a mindent átfogó Tudat, amely minden létezőt átjár és eltölt, ezáltal él minden létező, és mindennek tudata van. Az élet annak az erőnek a hatása, melyet Istennek hívunk. Az élet áradó, hatékony energia.

Ha ennek az energiának valamely aspektusát nem engedjük érvényesülni, akadály jön létre, melynek egyik oldalán túlnyomás jelentkezik, a másik oldalán hiány. Ha például az "akaratérvényesítés képességének" aspektusát nem engedem érvényesülni, a hiány úgy jelentkezhet, hogy munkahelyemen nem léptetnek elő, lemaradok egy álláslehetőségről, vagy valamely életcélomat nem érem el. Testi szinten ez a hiány izomgyengeség, fogynás, vagy akár hajhullás formájában léphet fel. A másik oldalon a többlet akár életkörülményeim "szükségyszerűségeként" jelentkezhet: kellemetlen vitába keveredhetek valakivel, bírósági eljárás indulhat ellenem, vagy valami ehhez hasonló dolog történik, ami egyidejűleg lehetőséget kínál arra, hogy az "akaratérvényesítés képességének" aspektusát fejlesszem, a feladatot megoldjam, és ismét szabadabbá váljak. Amennyiben ez nem történik meg, a körforgás ismét előlről kezdődik, amely során a barátságtalan vita elkerülésekor hátrányos helyzetbe kerülök, vagy elvesztem a pert, mert nem voltam képes keresztülvinni az akaratomat. Ezáltal egyrészt még erőteljesebben élem át a hiányt, másrészt pedig egyre nagyobb nyomás alatt vagyok, mígnem mind a nyomás, mind a hiány elviselhetetlenné válik, s én végül cselekedni fogok. A Teremtés ezen nem "bosszantani" akar engem, hanem fájdalmasan továbblépésre, fejlődésre nógat, ha valahol blokkolom magam. MIT JELENT egy ÉLET?

Egy élet az általam lakott test fennmaradásának időtartama, az én öröklétem egy kis szakasza, egyetlen iskolai nap az élet iskolájában. Egy ilyen élet végén kioldom magam - a tudatomat - ebből a testből, és hazatérek, hogy tapasztalataimat feldolgozzam, hogy a "házi feladatomat" elkészítsem, és felkészüljek újabb tapasztalatokra - egy "új" életre egy újabb testben... Mi az élet értelme?

Az élet értelme abban rejlik, hogy Igaz Valóm tökéletességét egyre tökéletesebben fejezzem ki, hogy mindig öntudatosan éljek, az élet teljességét engedjem önmagamon keresztül áramolni, és ekképpen valóban beteljesítsem a pillanatot. Az élet értelme az evolúció, azaz a kibontakozás, amely a beteljesüléshez vezet. Az élet egyetlen értelme a tapasztalatszerzés, amelyből felismerések születnek - ez az egyetlen, amit az életemből magammal vihetek, mivel mezítelenül jöttem, és mezítelenül is fogok távozni. Mindaz, amivel itt rendelkezem, azt kölcsönkapom az élettől, melyet előbb vagy utóbb, de legkésőbb ezen életem végén vissza kell adnom. Élni tehát annyit jelent: tanulni. Egyikünk sem "lóghat" az "élet iskolájából". A feladatom azonban nemcsak a tanulás, hanem az is, hogy amit megtanultam, azt éljem is. Nem holt tudást kell gyűjtögetni, hanem a tudatomat kell kitágítani - s ezzel együtt önmagamot - egészen addig, míg ismét mindent átfogóvá válok. Ez azonban csak akkor sikerülhet, ha a tanultakat harmóniába hozom az étellel. Amennyiben kudarcot vallok, szembe találok magam a sorssal.

Léte megbízásunk így hangzik: "Legyetek tökéletesek, miképpen tökéletes a ti Atyátok az égben!" Mihelyt keresni kezdek, az Úton vagyok. "Keressetek és találtok!" Az élet individuális értelme az, hogy felismerjem és beteljesítsem életem feladatát. Fel kell ismernem, hogy én magam vagyok a legfőbb feladat.

A prenatális fázisban még egyszer átélem az egész addigi testi fejlődéstörténetet. Születésem után még egyszer átélem egész fejlődésemet.

Születésem valójában csak ekkor zárul le, és válik lehetővé a továbblépés. A legtöbb ember azonban úgy hal meg,

hogy egészen még meg sem született: szellemi megszületésük előtt távoznak. Az élet individuális értelméhez az is hozzátartozik, hogy azért tanulunk, hogy taníthassunk. A halandók tanulnak a fölöttük állóktól, és egyidejűleg segítenek kevésbé éber állapotban lévő testvéreiknek. Eképpen mindenki egyidejűleg diák és tanár is. Létfeladatunkhoz tartozik, hogy a hozzánk közel állóknak lehetőségként szolgáljunk. A hosszú életnek azért van jelentősége, mert eképpen a voltaképpen előrehaladás időszaka hosszú. Nem árt azonban ügyelni arra, hogy ezt az időszakot a lehető legoptimálisabban használjuk ki. Az a feladatunk, hogy a birtoklástól a létezésen át a teremtő akarátig jussunk, az ösztöntől az egón át Igaz Valónkig és ezáltal Istenhez. Ha azonban nem dolgozunk önmagunkon, akkor rajtunk fognak dolgozni, és ha rendszeresen nem halljuk meg, amit meg kellene hallanunk, és nem látjuk meg, amit meg kellene látnunk, akkor ne csodálkozzunk azon, ha egy napon elveszítjük hallásunkat és látásunkat. Így jutunk el lassan, fokozatosan az "egymással szemben"-től az "egymás mellett"-en keresztül az "egymással"-ig.

Eközben nemcsak azt tanuljuk meg, miként cselekedjünk a megfelelő módon, hanem azt is, hogy tegyük is meg, ami szükséges, viszont ne engedjük megtörténni, ami nem helyes. Azt is felismerjük, hogy az élet értelme nem az, hogy mostani énünket, egónkat boldoggá tegyük, hanem Igaz Valónk tökéletességét kell egyre tökéletesebben kifejezésre juttatni, s eképpen harmóniában lenni a Teremtéssel. Semmi nem teszi boldoggá az embert, amit birtokolhat. Épp elegendő vannak a Földön, akiknek mindenük megvan, és mégsem boldogok. Boldog csak akkor lehetek, ha feltétel nélkül igent mondom az életre. Valahányszor szenvedek, ilyenkor mindig nemet mondom, vagy azt, hogy: "igen, de...". Életem értelmét azonban csak akkor tudom beteljesíteni, ha felismerem, hogy mi az. Az életjátékot is adott szabályok szerint játsszuk. Valami olyasmi ez, mint a közlekedés. Ha jogositvány nélkül vezetem az autóm, előbb vagy utóbb kellemetlenségem származik belőle. Megsértem a szabályokat, és ezért felelősségre vonnak. Ráadásul balesetet is okozhatok, azaz diszharmóniát az életben. Azért fontos elvégezni az autósiskolát, hogy megtanuljunk, hogyan tudunk valóban úrrá lenni az autónkon (azaz önmagunkon). Az autósiskolában kezdetben elméletet tanulok - a közlekedési szabályokat. Hasonlóképpen meg kellene tanulnunk a szellemi törvényeket, mielőtt birtokba vennénk önmagunkat, és akcióba lépni. Ezután kerül sor a gyakorlati oktatásra, az autóvezetési órákra. Itt megtanulom, hogyan kell ráhangolódnom a szellemi törvényekre, hogyan kell a felismeréseket a gyakorlati életben megvalósítani, és hogyan kell mások jogait figyelembe venni. Kezdetben minden meglehetősen bonyolultnak tűnik, ám hamarosan rutinná válik. Amikor aztán már VALÓBAN TUDOK AUTÓT VEZETNI, azaz tisztába jöttem önvalómmal, az élet már valóban játék. Egyre ritkábban lesznek balesetek - összeütközések és diszharmónia -, míg végül tökéletesen balesetmentesen fogok tudni vezetni, és az élet csupa játék lesz, az autóvezetés igazi élvezet. Autót azonban csak akkor tudok vezetni, ha már beszálltam, ha elindultam a befelé vezető úton, ha egyé váltam az önvalómmal. Akkor kezdődik csak az igazi élet, az élet mint játék, a lét könnyedsége. Az életjátékot szigorú szabályok szerint játsszák, mely szabályokat SZELLEMI TÖRVÉNYEKNEK nevezünk. Ez egy olyan játék, melynek szabályait csak játék közben ismerhetjük meg. Az élet minden játékszere és minden lépése lehetőséget nyújt arra, hogy egy újabb szabályt megtapasztaljak, ám csak akkor, ha betartom a már megismert szabályokat. Ameddig élek, KÉNYTELEN VAGYOK együtt játszani, ám én döntöttem el, hogy játékos avagy báb akarok-e lenni. Amint kinyitottam a játékban egy ajtót, azaz egy problémát, tehát egy életfeladatot megoldottam, eljutok a következő ponthoz, ahol ismét léphetek egyet. Az élet gyakran játszik "Ki nevet a végén?" játékot. Például: nem találok az autó- vagy a lakáskulcsomat, és állok a zuhogó esőben. Vagy kimegyek a repülőtérre, de otthon felejtettem a repülőjegyemet vagy az útlevelemet. Minden esetben az élet próbára teszi önmagát bennem, hogy igazán tudatos vagyok-e. Megpróbáltatások elé állít, hogy még tudatosabban éljek.

Mindegy, hogy a helyzet számomra kellemes vagy kellemetlen, mindig helyénvaló és mindig fontos, mert hozzásegít ahhoz, hogy egy lépéssel közelebb kerüljek önmagamhoz. Ilyen helyzetekben mindaddig bosszankodni fogok, amíg fel nem ismerem, hogy a bosszúság nem segít abban, hogy a feladatot megoldjam, sőt egyenesen értelmetlen, zavarja az Énemet. A bosszankodó HOMO SAPIENS már önmagában véve is ellentmondás. Én pedig felismerem: senki és semmi nem bosszanthat engem, ezt kizárólag én tehetem, eképpen csakis én tudok megszabadulni tőle. Az élet gyakran játszik "karrier"-játékot is. Megpályázok egy jobb állást, alaposan felkészülök rá, és megkapom a kívánt helyet. Továbbképezem magam esti tanfolyamokon, szakember leszek, teamvezető, majd végül igazgató, minden, mert "valaki akarok lenni". Egyszer aztán rádöbbenek, hogy ez a karrier sehová nem vezet - nem értem célba, csak valaminek a végére jutottam, és felismerem: amit valóban kerestem, az nem más, mint az önértékelés és az öntudat. Az élet gyakori játéka a "monopoly". Agyondolgozom magam, életem első felében feláldozom az egészségem, csak hogy minél több pénzt keressék. Öröklakást szerzek, saját házat, saját céget, részvényeket, stb. és életem második felében mindezt a pénzt ismét kiadom csak azért, hogy egészségem visszanyerjem - többnyire hiába. Ráadásul rá kell jönnöm, hogy én szolgálom a vagyont, nem pedig az engem, és felismerem: mindazt, amit birtokolok, csupán kölcsönkaptam az élettől, semmit nem tudok magammal vinni. Mert mindazt, ami létezik, csupán a játék tartozéka, amely lehetővé teszi, hogy az életjátékot el tudjuk játszani: pénz, vagyon, hatalom, elismerés, siker, de a képességeim is, a tehetségem, a szerencsém, a partnerem, a családom, a gyerekek, sőt a testem is. Mindezeket itt fogom hagyni, hogy a többi játékos játszasson vele.

Mindez a játék tartozéka, amely hozzásegít ahhoz, hogy felismerjem önmagam. Mindaddig, amíg részt veszek az életjátékban, tehát én magam is lépek, ha rám kerül a sor, az élet is megteszi a maga következő lépését. Ám ha én nem lépek többet, akkor az élet sem lép, és a folyam megáll. Mihelyt leragadok valami, egy ember vagy egy helyzet mellett, zökken a játék. Ekkor szükségessé válik egy életlecke, én megkapom az élettől a "korrepetálást". Ha egy vesztes játszmat tovább játszom, mert az számomra kényelmesebb, vagy legalábbis úgy tűnik, ugyancsak elveszítem önmagam, hiszen valójában azért játszom, hogy bölcsébbé váljak, és a szeretet terén pluszpontokat gyűjtsek. E játék kulcsa ugyanis a szeretet, és a bölcsesség segítségével ismerem fel, hogyan kell ezt a kulcsot értelmesen használni. A szeretet és a bölcsesség minden ajtót megnyit nekem ebben az életjátékban. Mihelyt felismeri az ember, hogy az élet játék, nem panaszkodhat többé nehézségekre, gondokra, bajokra, hiszen éppen ez a

játék értelme. Ha a partnerem egy sakkjátszmában vagy egy teniszmérkőzésen jót lép, illetve jót üt, nem panaszkodom, hiszen éppen ez motivál engem abban, hogy a játék során a legtöbbet hozzam ki önmagamból. Ha nincs jó partnerem, a játék hamarosan unalmassá válik. Ha mindig csak nyernénk, és soha senki nem követelne tőlünk semmit, képességeink hamarosan megkopnának, és végül csődöt mondanánk. Éppen az készlet engem nagyobb teljesítményre, amikor partnerem keményen megüti a labdát, vagy meglepő lépéssel áll elő. Az életben a "probléma" ugyanezt a célt szolgálja. Minden megoldott probléma újabb felismeréshez segít hozzá, melynek segítségével eggyel továbbléphetek a játékban. Igazi önismeret csak áldozatok árán lehetséges: mindazt feláldozom, ami nem tartozik Igaz Valóhoz, önvalóhoz, s végül így leszek végre önmagam. Csak midőn a mag lemond arról, aminek lennie kell: egy növény. Csak a mikor a báb elhal, születik meg a pillangó. Az életjáték állandó transzformáción alapul, amely csak elengedéssel és odaadással lehetséges. Ameddig játszom, hajt a vágy. Keresésben vagyok - keresem önmagam. Az életjátéknak ugyanis egyetlen értelme van: hogy hozzásegítsen valós létem titkának felfedéséhez. Elég, ha benső vágyamra hagyatkozom, s az elvezeti a lelkemet saját tökéletességem tudatához, vissza az örök egységbe. Végtelen sok út vezet el ehhez az egységhez. Hiszen végső soron minden út ide vezet, akár egyenesen, akár kerülővel. Ám én határozom meg, hogy mely úton haladok a leggyorsabban, legbiztosabban, vagy legkényelmesebben. Miként én határozom meg azt is, mikor indulok el rajta, és milyen lépetekkel haladok végig rajta. Eképpen teremtem meg saját magam számára egyedi és egyszeri sorsomat, azt az "egyenruhát", amelyet én magam teremttem meg saját magam számára. Én csináltam, nekem is kell viselnem, és csak én tudok rajta változtatni, ezt azonban életem bármely pillanatában megtehetem. Én vagyok a teremtő. Mindannyian részei vagyunk a Teremtésnek mint teremtők, közreműködünk az élet, a sors és a Teremtés alakításában. A halál is csupán átmenet a játék egy másik szintjére. Egy kört lejátszottam, kiértékeltem a megszerzett tapasztalatokat, és felkészülök a következő körre. Így a halálban az élet megkoronázását ismerem fel, és könnyedén elviselem mindazt, ami ennél jelentéktelenebb. Felismerem, hogy a nyereség vagy a veszteség "mindegy", és feltétel nélkül igent mondom az életre. Felismerem azokat a lépéseket, amelyek az életjátékban mindig azonosak: életfeladatom felismerése- a pillanat beteljesítése- felismerések, azaz igaz kincsek gyűjtése- önmegvalósítás- embertársaim és a Teremtés segítője lenni- felismerni, hogy a halál az élet megkoronázása. Így leszek egyre jobb játékos ebben az életjátékban, és egyre többet és többet fogok tudni segíteni másoknak, hogy hamarabb célba érjenek. A játék ugyanis csak akkor ér véget, amikor valamennyi játékos célba ér. Ám teljesen mindegy, mely játékot játssza éppen az élet, számomra mindig ajándék lesz, felismeréshez juttat, s ez az egyetlen, amit valóban magammal vihetek. A legszebb felismerés pedig: "az életjátékban tanulhatok, és teljessé válhatok". Lehetne egy egészen másféle Teremtés is, egy olyan Teremtés, amelyben már minden tökéletes. Egy ilyen világban nem történhetnének már változások, mert a rend tökéletes. Statikus világ volna ez, minden mozgás és élet nélkül, egy világ, amelyben az életjárákot már nem lehetne játszani. S amint ezt tudatosítottam magamban, már a tökéletlenségben is felismertem a tökéletességet. Ám az életjátékban is elérjük egyszer a tökéletességet, legalábbis az egyén szintjén. Ebben az esetben szükségessé válik a tudat kvantumugrása, amellyel a létezés egy új dimenziója nyílik meg, a tulajdonképpeni valóság, amelyben felismerem, hogy mindaz, ami a tökéletességhez vezetett, csupán előkészítette az igazi Teremtésjátékot. Mostantól kezdve nemcsak a saját sorsomat határozom meg, hanem az univerzum egyre nagyobb részének sorsát, egészen addig míg fel nem ismerem magam mint egészet, mint Istent, és tudatosan én határozom meg ezt az egészet. Mihelyt utolsó részem is célba ért, a játék befejeződik, és egy új játék kezdődik. Eközben azt is felismerem, hogy a valóságban egyáltalán nincs cél. A látható cél csupán orientációs pont a horizonton, amely irányt szab az utamnak. A valóságban maga az út a cél, a látható cél pedig csak az út vége, amely egyidejűleg az új út kezdete. Ha felismerem tehát, hogy fölösleges végigloholni az úton, és azt kívánni, hogy minél előbb célba érjek, akkor ettől kezdve élvezem az utat."